

SVEN HASSEL, pe numele său Sven Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit în nenumărate rânduri. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice de la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în diverse lagăre. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era prizonier. În 1987, ea va fi ecranizată sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*).

A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorte Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților*, romanul lui de debut, a fost publicat în 1953. În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. S-a stins la 21 septembrie 2012.

De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *General SS*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL

DRUM SÂNGEROS CĂTRE MOARTE

Ediția a IV-a

Traducere de
CLAUDIU FLORIAN

NEMIRA

„Având în vedere proporția uriașă a pierderilor noastre la Stalingrad și criza catastrofală de trupe de rezervă, Führerul nostru a decretat ca, începând din acest moment, perioada de sarcină să fie redusă de la nouă la șase luni.“

Obergefreiter Joseph Porta
către Obergefreiter Wolfgang Creutzfeld,
Salonic, primăvara lui 1943

PĂDUREA DE CACTUȘI

„Dacă nu sunt cu ochii în patru, afurisitul ăla de Himmler îi va avea în curând pe toți prietenii mei în lagărele sale de concentrare.“

Göring către Generalfeldmarschall Milch,
22 septembrie 1943

Cântând cât îl ține gura, torpilorul Klaus Pohl părăsește bordelul „La semnul patului legănat“ din Pirgos. În depărtare poate fi auzit vacarmul unei partide de bile dintre un grup de marinari germani și niște soldați italieni din trupele alpine.

Klaus Pohl rânjește fericit și se hotărăște să joace și el un tur, dar se răzgândește în clipa în care privirea-i cade pe o fată drăguță pe care-o observase, în seara aceea, ceva mai devreme.

– Hei, Liebling, o strigă, ecoul vocii sale răsunând în tăcerea nopții. Așteaptă flota! E periculos să ieși din convoi! Își duce degetele la gură și sloboade o fluierătură ascuțită punând pe fugă toate pisicile din zonă.

Fata privește înapoi și zâmbeste provocator.

Klaus mărește pasul. Plecase dezamăgit de la bordel. Erau acolo mai mulți clienți decât puteau suporta damele. Fluieră din nou: e atât de absorbit de fată încât nu bagă de seamă figurile indivizilor, iviți de pe o stradă laterală, care îl urmăresc.

Fata cotește pe o alee mică. Odată ajunsă acolo, i se pare că a înghițit-o pământul.

Patru bărbați fac cerc în jurul lui.

– Ce dracu'! strigă, ducându-și mâna la pistolul său P-38.

Un laț aruncat cu dibăcie din spate îi alunecă strâns în jurul gâtului. Se sufocă și cade în genunchi, mâinile agitându-i-se prin aer. Bereta rotundă de marinar i se rostogolește pe stradă ca o roată pusă pe fugă. O cizmă i se afundă în vintre, un pat de pistol îl pocnește în ceafă.

În ziua următoare, torpilorul Klaus Pohl e găsit de câțiva civili greci care anunță poliția. Leșul său despuiat zace în șanț, la numai câțiva pași de Cartierul General German. Identificarea e foarte anevoioasă, identitatea cadavrului fiind stabilită abia atunci când flota sa îl dă dispărut.

Cazul e tratat ca o investigație de rutină, fără importanță. Zilnic, ies la iveală, prin șanțurile grecești, leșuri de soldați germani despuiate.

Două ore mai târziu, trei prizonieri greci sunt spânzurați în public drept represalii.

Formațiunea de luptă s-a oprit. Se uită la cadavrele care s-au umflat grotesc sub soarele arzător. Leșul unui Leutnant zace pe marginea fântâniei. Limba i-a fost smulsă și gura îi este un imens cheag de sânge.

– Trebuie c-a durut al dracului de tare asta, face Porta, arătând înspre ofițerul mort.

– Ar fi fost un tip tăcut dac-ar fi scăpat cu viață, zice Bivolul trecându-și limba peste buzele crăpate de soare.

– În livada aia afurisită, i-au legat pe câțiva dintre ei de niște pomi îndoți la pământ și pe urmă au dat drumul pomilor. Așa că-i o idee sfâșietoare? zice Micuțul, alungând muștele cu o mână de uniformă grecească.

– Am să le tai nenorocitele alea de mădule, făgăduiește Țeastă și scoate la iveală din carâmbul cizmei un cuțit de parașutist.

– Căprar tâmpit! îi aruncă Porta! Problema ta e că n-ai văzut încă destui morți.

– Partizanii trebuie lăsați să aibă și ei o plăcere, e de părere Micuțul. La urma urmelor, noi, nemții, am fi putut rămâne și acasă, așa-i?

Porta descleștează fălcile rigide ale Stabszahlmeisterului mort. Forcepsul său sclipește în soare și Porta e cu doi dinți de aur mai bogat.

Micuțul face rost de o cutie plină cu trabucuri. Cu morgă de director foarte bine situat, își aprinde un trabuc brazilian cât toate zilele și se așază la umbra oferită de un Kübel¹ răsturnat, împingând la o parte leșul însângerat al șoferului.

– Și morții sunt buni la ceva pe timp de război, zice Porta. Atrag atenția muștelor și le țin departe de noi, ăștia care încă mai suntem în viață.

– Ce puzderie de muște, zice Gregor, cu mirare, în clipa în care un roi întreg se ridică bâzâind de pe cadavrul șoferului mort.

Porta deschide o conservă de pește și înfulecă ajutându-se de baionetă. „Peștele-i bun pentru tine“, scrie pe conservă.

Îndărătul clădirii celei lungi dădu peste zece Blitzmädel². Sunt moarte și întinse cu grijă pe un rând. Nu-s moarte decât de vreo zi sau două. Duhoarea lor e încă suportabilă și numai două dintre ele au ochii scoși de păsări.

– Mai întâi s-au distrat nițel cu ele, zice pofticios Micuțul, ridicând o fustă militară gri-albăstruie. Uite, asta și-a pierdut podoabele!

– Ajunge, porcule! îi strigă Bătrânul, furios. Nu ți-e milă deloc de sărmanele femei?

– Ce-am avut și ce-am pierdut, n-o cunosc pe nici una, protestează Micuțul. Vrei să plâng până mi-or sări ochii pentru fiecare mort pe care-l întâlnesc în timp de război? Asta vrei?

– Dacă eram în locul partizanilor, râde Bivolul, tresăltând din tot corpul său obez, aș fi luat una cu mine și m-aș fi pus pe niște „Kraft durch Freude“³ de câteva ori pe zi. Aia din America zic că-i sănătos să faci amor.

¹ *Kübelwagen*, transportor de trupe pentru orice teren (n. tr.).

² Denumire în jargon dată personalului auxiliar feminin, îndeosebi telefonistelor, în timpul războiului (n. tr.).

³ În traducere: „Forță prin plăcere“, organizație specială, creată în 1934, în cadrul „Frontului German al Muncii“, menită să asigure membrilor ei petrecerea timpului liber și al vacanțelor într-un mod plăcut prin excursii, călătorii, sport, programe culturale (n. tr.).

Un țipăt ascuțit ne face să sărim în picioare și să punem mâna pe arme. O femeie aleargă pe deal în jos, împleticindu-se, gonită de un bărbat mic și gras, care agită o secure deasupra capului.

Re: Cuțitul maur al Legionarului sclipește prin aer ca un fulger și se înfige în pieptul bărbatului, care mai fuge câțiva pași și cade ca un butuc.

Spre stupoarea noastră, femeia se aruncă bocind peste cadavrul său și se apucă să strige blesteme bulgărești către Legionar.

– Zice că ești un ucigaș blestemat, explică Bivolul, care o rupe nițel pe bulgărește. Tocmai își aveau tãmbãlãul lor zilnic, iar securea făcea parte din decor.

– Sfinte Allah! mormăie Legionarul, ștergându-și cuțitul maur de mână. Cine naiba ar fi putut să ghicească una ca asta?

Un Krupp-diesel hodorogit se face auzit în satul ars de soare. Din el sar câțiva cincisutiști¹ gălăgioși.

– Au măcelărit tot batalionul. Noi suntem tot ce-a mai rămas, strigă un Feldwebel cu fața transpirată și jechoasă.

– Cine a făcut-o? întrebă Bãtrãnul sec.

– Pãgãanii ăștia afurisiți, strigă Feldwebelul furios. Batalionul nostru a venit aici de la Heuberg, acum câteva zile, și chiar în prima ciocnire au nimerit într-o ambuscadă. Eu am rămas în urmă cu grupa mea și am scăpat.

– Cu alte cuvinte, ai șters-o, rãnjește Porta sarcastic. Lui Adolf nu i-ar plăcea așa ceva. Vreau să spun, în caz că treaba asta i-ar ajunge la urechi.

– Ne putem alătura vouă? se interesează Feldwebelul, neluând în seamă șicana.

– Aveți arme? intervine brusc Bãtrãnul.

– Numai carabine, cu douăzeci de lovituri de căciulă, răspunde Feldwebelul. Prusacii nu-s prea generoși cu cincisutiștii.

– Ai zeamă în el? vrea să știe Bãtrãnul, arătând spre Diesel.

– Nu, merge doar la deal în jos.

– Atunci e-n regulă, rãde Porta, vesel. Wehrmachtul Marii Germanii e obișnuit ca lucrurile să meargă în direcția asta.

– Rãmãneți, dacã vreți, admite Bãtrãnul, dar rețineți: eu comand aici!

– Trebuie să predăm carnetele de serviciu? întrebă un tânăr cincisutist, oferindu-l pe al său.

– Șterge-te la fund cu el, îi sfãtuiește Micuțul, cu un aer semeț.

– Suntem în rahat, îi zice Bãtrãnul Feldwebelului. Carul nostru de luptă e o epavă arsă, așa că ne așteaptă o mărșăluială zdravănă și o plimbare peste munți.

– Îi cunoști? se interesează Feldwebelul, zãmbind amar.

– Nu, zice Bãtrãnul, laconic.

– Se pare că-i gaoaza universului acolo sus, și două zile e viață lungă, făcu Feldwebelul, aruncând o privire îngrijorată către silueta întunecată a munților. Șerpi, scorpionii, furnici uriașe și Dumnezeu știe câte altele. Cactuși cu destulă otravă în ei ca să umple prãvălia unui chimist.

– Ai vreo idee mai bună? rãnjește Bãtrãnul, mușcând dintr-o bucată de tutun de mestecat.

– Nu, acum lucrez pentru tine!

– Adunătura asta a voastră are experiență de luptă?

– Doar câțiva, rãde Feldwebelul, obosit. Restul sunt borfași și hoți. E chiar și-un proxenet printre ei!

Bãtrãnul oftează și trimite un scuiat maroniu de suc de tutun pe fântână. Își așază automatul pe umăr într-o poziție mai comodă.

– Spune-i adunăturii tale că noi procedăm rapid.

– Curte Marțială rapidă, hã? dădu Feldwebelul glas avertismentului.

– Ceva nelãmuriri? face Bãtrãnul sarcastic.

– Nici n-ai crede! rãde Feldwebelul, cu rãutate.

– Îmi pare bine că ne înțelegem.

– Ce-ar fi să ne dați câteva automate sau o pușcă mitralieră? sugerează Feldwebelul, oferind un pachet de „Junos“.

– Te crezi într-un arsenal? mârâie Bãtrãnul, rãsucindu-se pe cãlcãie și dând cu piciorul într-o cască, ce zboară prin aer și cade pe un cadavru. Vã aruncați echipamentul în dezordine. Cum dracu' poate lupta o armată într-un război cu echipamentul împrãștiat peste harta întregii Europe?

¹ Cincisutiști – trupe disciplinate (n. tr.).

- Da' prost dispus mai ești astăzi, remarcă Porta, deschizându-și a treia conservă de pește.

Bătrânul nu răspunde; își aruncă automatul pe umăr, își aprinde vechea lui pipă, cu capac de argint, și-o pornește spre remorca cu muniție unde Feldwebelul s-a așezat laolaltă cu câțiva dintre oamenii săi.

- Cum te cheamă? întrebă Bătrânul, sumbru.

- Schmidt. După o scurtă pauză, adaugă: regiment de linia-ntâi.

Bătrânul scoate încet din gură și scuipă cât colo un șuvoi brun de salivă.

- Și ce-i cu asta?

- Credeam că te interesează.

- Nu dau doi bani nici dacă ești Feldmareșal.

Bătrânul se apropie și se așază lângă noi, cerându-i lui Porta partea sa din conserva de pește.

- La naiba, sunt ostenit! geme Gregor sfâșietor, trecându-și mâneca peste fața acoperită de praf. Uite unde-am ajuns noi, floarea Germaniei, lăsându-l pe *Untermensch*¹ să-și facă de cap. Generalul meu și cu mine n-am fi admis așa ceva. Dacă l-am fi avut pe el și monoculul lui printre noi, ar fi avut de ce se teme toți aflații în treabă.

- Dacă treburile continuă în felul ăsta, Marea Germanie va fi ștearsă de pe hartă, zice Bivolul sumbru, iar noi, nemții, vom fi din nou personajele alea rele din poveștile fraților Grimm.

- O să fim mâncătorii de oameni cu care îi sperii pe sugari când se lasă seara, încuviințează Porta.

- O perspectivă a naibii de tâmpită, declară Micuțul, împachetând plictisit benzi de cartușe în cutii de muniții.

Din nord, dinspre munți, se aude foc de artilerie.

- Vecinii bat la ușă, fredonează Porta, întorcând un cadavru pe spate în speranța că va găsi dinți de aur.

- Tu ieși mortarul greu! urlă Barcelona la unul dintre cincisutiști.

¹ „Om inferior“, termen folosit de nazisti pentru popoarele de „rasă inferioară“ - slavi, evrei, asiatici, negri, opus celui de *Herrenvolk* („popor de stăpâni“) cu care se desemnau pe ei înșiși și alte popoare de „rasă superioară“, ariană, germanicii, anglo-saxonii, nordicii (n. tr.).

Barcelona e Feldwebel, dar nu prea are ocazia să-și etaleze gradul când e numai cu noi.

- Cum rămâne cu orătania aia neagră de-acolo? întrebă Heide, arătând cu pistolul-mitralieră spre popa care ședea și desena cercelete în praful drumului.

- Poate pleca odată cu noi sau poate rămâne unde e, zice Bătrânul, indiferent.

- Curăță-l pe garid, sugerează Tango, un german născut în România, care fusese profesor de dans la București. Oricând are o clipă de răgaz dansează în pași de tango, urmărind o orchestră lăuntrică.

- Să-l curățăm pe netrebnic, zbiară Micuțul. Ticăloșii ăștia cerești aduc întotdeauna ghinion aici, pe pământ!

- Da, hai să terminăm cu el. N-am văzut niciodată un popă încasând un bilet pentru o călătorie numai dus, chicotește Bivolul, în timp ce straturile sale de slănină tresaltă într-o veselie.

- Eu hotărâsc dacă cineva urmează să fie lichidat sau nu, decide Bătrânul, glacial.

- O să fiu cu ochii pe el, oricum. Trupul și sufletul nu țin pasul de fiecare dată, zice Tango, schițând câțiva pași de dans. O dată, cei dintr-a patrușpatra au dat peste un pilot ceresc care nu avea mai multe legături cu Domnul decât diavolul însuși!

Ne ațintim cu toții privirea asupra părintelui.

- Dă să-i deschid beregata ticălosului! zice Micuțul, pipăindu-și tăișul cuțitului de luptă.

O escadrilă de He 111¹ trece urlând pe deasupra noastră. Unul dintre ele descrie un cerc în aer și revine.

- Asta ne mai lipsește, să ne ia ai noștri drept păgâni, zice Bătrânul, privind neliniștit la avioanele de vânătoare.

- Iisuse, își varsă găinațul! schelălăie Bivolul, repezindu-se între case.

¹ Heinkel HE 111, avion german de vânătoare și bombardament, denumit astfel după numele fabricantului său, Ernst Heinkel, care, împreună cu Willy Messerschmitt și cu Hugo Junkers, erau proprietarii principalelor firme furnizoare de aparate de zbor pentru mașina de război germană (n. tr.).

- Dispăreții strigă prevenitor Bătrânul, punându-se la adăpost îndărătul ghizdurilor fântânii.

Îl urmez pe Porta chiar în fântână. Cad. Apa e ca gheața. Mă înșfac în clipa în care eram pe punctul de a mă îneca. Stăm agățați de ciutură.

Deasupra capetelor noastre e un vuiet de tunet. Puști-mitralieră clănțâne. Ne atacă întreaga escadrilă. Pare că a venit sfârșitul lumii.

Avioanele nu pleacă decât atunci când întregul sat a dispărut de pe fața pământului.

Ciudad, dar niciunul dintre noi nu e nici măcar rănit. Atacurile aeriene sunt înnebunitoare, dar nu prea eficiente. Lipsă de precizie.

- Atât timp cât nu te afli în locul în care cad bombele, nu-i bai, rânjește Porta, așezându-se pe nisip exact în același loc pe care șezuse înainte de începerea atacului.

- Ce-ar fi să ne oprim aici? propune Feldwebelul Schmidt. Ne va culege divizia.

- Și ce-o să mai facă divizia? zâmbește Porta batjocoritor.

- *Merde alors!* Au și așa destulă bătaie de cap, oftează Legionarul. Ce mai contează pentru ei o grupă în plus sau în minus!

- Nu valorăm nici cât o grămadă de rahat de mătă uscat, declară Micuțul, aruncând cu o piatră într-o piscică ce stătea și se spăla pe cadavrul unui soldat german.

- Doamne! strigă Porta furios. Până și pisicile de-aici de pe lângă Marea Neagră nu mai dau dovadă de respect față de Armata germană. Unde-or să ducă toate astea?

- La Kolîma!¹ rânjește Gregor, pocnind pisica în plin cu o cască de oțel bine ochită.

- Mâța aia afurisită e, cu siguranță, o mătă jidancă, e de părere Micuțul. Probabil că tocmai se gândea să se sloboade pe hoitul amărâtului de neamț.

- Câte mai avem de îndurat, pufnește Heide, cu necaz.

¹ Râu în provincia siberiana Yakutsk, din Extremul Orient, regiune bogată în minereuri. Minele din această zonă au constituit punctul terminus pentru foarte mulți prizonieri de război germani (n. tr.).

- Armata-i terminată, zice Micuțul, aprinzându-și un trabuc. Până și zburătorii lui Göring¹ ni se cacă-n cap.

- Adunarea, și la drum! poruncește Bătrânul, ridicându-se.

- Corpul omenesc nu a fost creat ca să mășăluiască, protestează Porta, întinzându-și mușchii țepeni și strigând de durere.

Munții sunt deprimanți. De fiecare dată când ajungem în vârful a ceea ce credeam că e ultimul urcuș, descoperim altul, și mai înalt, așteptându-ne.

Grupa nu ajunsese prea departe când Bătrânul își amintește că n-au fost umplute bidoanele cu apă. Pădurea de cactuși e moarte curată fără apă.

- Înapoi la fântână! ordonă aspru.

- V-am povestit vreodată despre perioada în care generalul meu și cu mine mășăluiam peste Dunăre? îl iscodește Gregor.

- Schimbă placa, am auzit-o p-asta de cel puțin douăzeci de ori, i-o taie Barcelona, iritat.

- Mâncai împreună cu generalul tău? întrebă Tango, cu interes. Are o slăbiciune fățișă pentru gradele superioare.

- Binéînțeles, face Gregor condescendent. Câteodată, dormeam chiar în același pat, cu monoclul nostru între noi.

- Era pidosnic generalul tău? întrebă Porta, obraznic.

- O întrebare ca asta te poate duce în fața unui consiliu de război de urgență, mormăie Gregor insultat.

- La dracu', urlă surprins Micuțul. Nu cred că există, cu adevărat, un astfel de consiliu.

- Ți-ai atins vreodată generalul? se interesează Tango, cu venerație.

¹ Hermann Wilhelm Göring, mareșal al Reichului, una dintre principalele figuri ale celui de Al Treilea Reich. S-a distins în timpul Primului Război Mondial ca pilot de luptă, preluând în 1918 comanda escadrilei celebrului erou al aerului Manfred von Richthofen, în urma morții acestuia. În 1922 devine comandantul formațiunilor SA. În 1933, odată cu venirea la putere a național-socialiștilor, este numit ministrul aviației, iar după începerea războiului i se încredințează conducerea întregii economii de război germane. Condamnat la moarte în procesul de la Nürnberg, a reușit să se sinucidă (n. tr.).

- Trebuia să-l dezbrac în fiecare seară când se culcușea, pentru a fi gata pentru războiul de a doua zi, răspunde Gregor cu mândrie.

- Ar cam fi timpul să ne băgăm fundurile la adăpost, nu credeți? sugerează Micuțul, privind spre munții de pe care se fac auzite focuri de pușcă-mitralieră.

- Câte canistre mai avem? vrea să știe Bătrânul, armându-și pistolul-mitraliera model 40.

- Doar cinci, râde Barcelona, dezamăgit.

- Or să se gate în curând, rânjește Țeastă. Arată ca un sac în care zornăie o grămadă de oase uscate.

- Apa o să iasă din tine mai repede decât a intrat, face Micuțul. Cum dracu' poate un om să fie în halul ăsta de slab? Nu pricep.

- Țeastă ar trebui să se ducă-n America. Ar face avere arătându-se drept victimă a ororilor lagărelor de concentrare, sugerează Porta.

- Tăceți un pic din gură, mârâie Bătrânul, și ascultați. Trebuie să trecem munții, cu sau fără apă. E singura noastră șansă.

- Sfinte Sisoel izbucnește Unteroffizier Krüger de la RD¹. Nu-ți dai seama ce vorbești! Acolo-i o pădure de cactuși cu țepii lungi cât baionetele. Va trebui să ne croim drum cu macetele și n-avem decât două. N-or să ne țină multă vreme. Și pe urmă nu e nici urmă de apă pe-acolo.

- Atunci ce dracu' sugerezi? țipă Bătrânul disperat.

- Pe cărări până la drumul principal, răspunde Krüger, căutând cu privirea aprobări în jur.

- Ești nebun de legat, îi respinge Bătrânul sugestia cu dispreț. Proprietarii legitimi ai țării se află înșirați de-a lungul șoselelor cu intenția hotărâtă de a ne veni de hac.

- Să-i lovim la boașe, propune Micuțul, mutându-și chiștocul de trabuc dintr-un colț în celălalt al gurii și apucându-l cu dinții. E timpul ca popândăii ăștia de la Marea Neagră să afle cine-i vizitează.

- Nu-i așa, micuț viteaz ce ești? rânjește Porta, întinzând mâna pentru un trabuc. Micuțul îi dă unul fără să crâcnească.

¹ Regiment disciplinar (n. tr.).

Heide trebuie să-i aprovizioneze cu o halcă de cârnat de ficat. Nimeni nu îndrăznește să-l refuze pe Porta în momentul în care acesta cere ceva. Cel mai înțelept lucru pe care-l poți face dacă vrei să rămâi viu e să te ții bine cu el. E înzestrat cu acel ciudat al șase-lea simț - altfel întâlnit doar la evrei - de a dibui provizii de la distanță de kilometri. Aruncă-l în pielea goală în mijlocul deșertului Gobi și se va duce țintă la ceva de băut. Poate nu chiar bere rece ca gheața, dar apă, în orice caz.

Legionarul dă un șut resturilor dintr-un sac de merinde și strigă acru:

- *On les emmerde!* Batalionul trebuie să fie pe undeva dincolo de munții ăia.

- Se poate, răspunde laconic Bătrânul. Oricum, asta-i și direcția noastră. Așa deci! Nu se trage la întâmplare. Deschideți focul doar asupra țintelor precise. Nu uitați că împușcăturile atrag inamicul și n-avem nevoie de așa ceva.

„Plop, plop“ se aude de la nord.

- Optzeci de milimetri, anunță Bivolul, important, suflându-și nasul cu degetele.

„Crac“, și „crac“, și „crac!“

- Cincizeci de milimetri, spune Porta, azvârlind dezamăgit, cât colo, un sac de merinde gol.

- Cine le-o da toate uneltele alea? întrebă Gregor neliniștit.

- Le vând trădătorii italieni și germani, răspunde Heide, glacial. Ar trebui spânzurați. Pentru așa ceva să existe doar o singură pedeapsă - moartea! Suntem prea moi. Judecată muierescă.

- În curând n-o să mai rămâneți în Germania decât tu și cu Adolf, râde Porta zgomotos.

- Domnul ne va ajuta, murmură părintele, privind înspre noi.

- I-auzi la mașina asta de rugăciuni, zice Țeastă batjocoritor, aruncând cu un băț după preot. Nouă, târșeloșilor, nu ne va ajuta Dumnezeu. Mai degrabă ne va da un șut în fund.

- Iisus îi ajută pe toți cei care i se roagă Lui, răspunde părintele încet și privește spre deșertul înecat în soare, unde mai fumegă încă clădiri în ruine în urma atacului aerian.